Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑαυτὸ ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παραιτὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἀπριλίου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 13

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 89.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τὰ πράγματα διηυθετήθησαν ὡς τα διέθεσεν ἡ Ρουκερή.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ Πετρίνα διῆλθε πάντα τὰ χωρία τὰ κείμενα ἐν ἑκάστῃ πλευρᾷ τοῦ δάσους Σαντιγῆ. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον, ἡ Ρουκερὴ προέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον της.

«Ἔχεις φωνὴ περίφημη γιὰ τὸ ἐμπόριό τῶν κουρελιῶν, καὶ ἐμένα θὰ ὠφελοῦσες καὶ σὺ δὲ θὰ ἐδυστυχοῦσες. Βγάζει κανεὶς τὸ καθημερνό του.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν.»

Βλέπουσα ἡ Ρουκερὴ ὅτι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν ἦτο ἐπαρκές, προέβαλεν ἄλλο. — «Καὶ θὰ χωρισθῇς ἀπὸ τὸν Παλληκαρᾶ;»

Ὄντως τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐτάραξε τὴν Πετρίναν, ἥτις ἐξεδήλωσε μὲν τὴν συγκίνησίν της, ἀλλὰ πάλιν ἀντέστη.

«Ὀφείλω νὰ πάγω κοντὰ 'ς τοὺς συγγενεῖς μου.

— Οἱ συγγενεῖς σου σ' ἔσωσαν τὴν ζωήν σου ὅπως αὐτός;

— Θὰ παρακούσω 'ς τὴν μητέρα, ἂν δὲν πάγω.

— Πήγαινε τὸ λοιπόν· μὰ ἂν ἔρθῃ μέρα καὶ θυμηθῇς τὴν καλὴ εὐκαιρία ποὺ σου βρῆκα, θὰ κτυπᾷς τὸ κεφάλι σου.

— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν ποὺ μ' ἐκάματε.»

Ἡ Ρουκερὴ δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀποποίησιν ταύτην· μετὰ πάσης δὲ προθυμίας συνεφώνησε μετὰ τοῦ φίλου της ὡποπόλου νὰ παραλάβῃ τὴν Πετρίναν ἐν τῷ ἁμαξίῳ του μέχρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμιένης. Ἐπὶ ἡμέραν ὅλην ἡ Πετρίνα ἐτέρπετο φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπαζόντων, κατακειμένη ἐπὶ ἀχύρου ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀντὶ νὰ ταλαιπωρῆται πεζὴ ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ, ἣν ἡ σύγκρισις τῆς παρούσης εὐεξίας πρὸς τοὺς παρελθόντας κόπους παρίστα ἔτι μακροτέραν. Τὴν ἑσπέραν ἐκοιμήθη ἐν τινι χωρίῳ ἐντὸς ἀχυρῶνος καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἥτις ἦτο Κυριακή, ἔδωκεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὸ πεντόφραγκόν της, ὅπερ ἤδη οὔτε ἀπεδοκιμάσθη οὔτε κατεσχέθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ τῇ ἀπεδόθησαν δύο φράγκα καὶ ἑβδομήκοντα πέντε λεπτὰ μετὰ τοῦ εἰσιτηρίου, διὰ τὸ Πικκινύ, ὅπου καὶ ἔφθασε τῇ 11ῃ ὥρᾳ π. μ. Ἡ ἡμέρα ἦτο ἀκτινοβόλος καὶ θερμή, ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὐτῆς θερμότης οὐδόλως ὡμοίαζε πρὸς τὴν τοῦ δάσους, ὡς οὐδ' αὐτὴ ἡ Πετρίνα ὡμοίαζε πρὸς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὁποία ἦτο τότε.

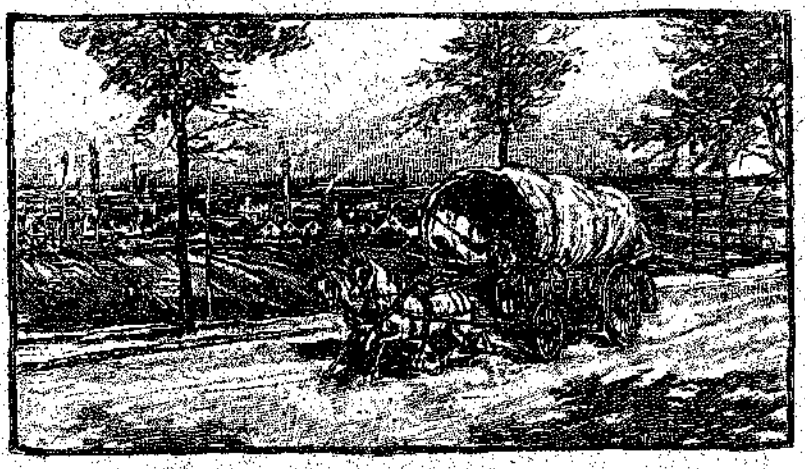

«Φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπαζόντων . . .» (Σελ. 97, στήλ. α'.)

Κατὰ τὰς ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἃς εἶχε διέλθῃ μετὰ τῆς Ρουκερῆς, ἠδυνήθη νὰ συρράψῃ καὶ ἐπιρράψῃ τὸ φόρεμά της καὶ τὸν σάκκον της, νὰ κόψῃ περιώμιον ἐκ ῥακῶν, νὰ πλύνῃ τὴν λινοστολήν της, νὰ ἀλείψῃ τὰ σανδάλιά της. Ἐν δὲ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀναμένουσα τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἁμαξοστοιχίας, ἐκαλλωπίσθη μετ' ἀκριβείας, κατοπτριζομένη εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμίου, καὶ ἤδη ἀπεβιβάζετο καθαρά, δροσερὰ καὶ εὔζωνος.

Ἀλλ' οὔτε ἡ καθαρότης, οὔτε αὐτὰ τὰ ἐν τῷ θυλακίῳ της ἠχοῦντα δύο καὶ ἑβδομήκοντα πέντε, ἀνεπτέρωσαν τόσον τὴν Πετρίναν, ὅσον μάλιστα συναίσθημά τι πεποιθήσεως, ὅπερ ἐπορίζετο ἐκ τῶν παρελθουσῶν δοκιμασιῶν. Ἀφ' οὗ δέ, ἄνευ τινὸς λιποψυχίας καὶ μετὰ πολλῆς καρτερίας ἐμμένουσα μέχρι τέλους, εἶχε νικήσῃ, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἤθελεν ἤδη κατανικήσῃ τὰς ὑπολειπομένας αὐτῇ δυσχερείας; Ἐὰν δὲ τὸ δεινότατον ἦτο ἔτι ἀνεκτέλεστον, τοὐλάχιστον ὑπῆρχέ τι τετελεσμένον καὶ ἀκριβῶς τὸ βαρύτατον, τὸ ἐπισφαλέστατον.

Ἐξελθοῦσα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διῆλθε γέφυραν καὶ ἤδη ἐβάδιζε πρόθυμος διὰ χλοερῶν λειμώνων καταφύτων ἐξ αἰγείρων καὶ ἰτέων καὶ διακοπτομένων ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ ἑλῶν, ἐν οἷς ἐφαίνοντο καθ' ἕκαστον βῆμα ἄνθρωποι ἁλιεύοντες δι' ὁρμιᾶς καὶ κύπτοντες ἐπὶ τῶν φελλῶν, περικυκλούμενοι δὲ ὑπὸ πραγμάτων, ἐξ ὧν ἀνεγνωρίζοντο παρευθὺς ὡς ἐρασταὶ τῆς ἁλιείας, χάριν τῆς Κυριακῆς ἀποδράντες ἐκ τῆς πόλεως. Τὰ ἕλη διεδέχοντο τυρφῶνες καὶ ἐπὶ τοῦ σκωριόχρου χόρτου ἦσαν στοιχηδὸν τεταγμέναι σειραὶ μικρῶν κύβων μαύρων γεωμετρικῶς σεσωρευμένων καὶ σεσημασμένων διὰ γραμμάτων λευκῶν ἢ ἀριθμῶν· ἦσαν δὲ σωροὶ τύρφης ἕτοιμοι πρὸς ἀποξήρανσιν.

Ποσάκις τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τῶν τυρφώνων τούτων καὶ τῶν ἐντομῶν αὐτῶν, τοῦτ' ἔστι περὶ μεγάλων ὑδροστασίων, ἅτινα τὸ ὕδωρ ἐπλήρωσε μετὰ τὴν

ἀφαίρεσιν τῆς τύρφης, ὡσαύτως ἐγίνωσκε τοὺς λυσσαλέους ἐκείνους ἁλιεῖς, οὓς οὐδὲν ἀποτρέπει, οὔτε ὁ καύσων, οὔτε τὸ ψύχος, τόσον δὲ καλῶς, ὥστε δὲν διήρχετο τόπον νέον, ἀλλὰ τοὐναντίον γνωστὸν καὶ ἀγαπητόν, καὶ τοι οἱ ὀφθαλμοί της ἀκόμη δὲν τον εἶχον ἴδῃ, γνωστοὺς τοὺς γυμνοὺς ἐκείνους καὶ τετριμμένους λόφους, οἵτινες περικυκλοῦσι τὴν κοιλάδα, γνωστοὺς τοὺς ἀνεμομύλους, οἵτινες στέφουσι τοὺς λόφους καὶ περιστρέφονται καὶ ἐν νηνεμίᾳ, ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ποντιάδος αὔρας, ἥτις ἕως ἐκεῖ εἶνε ἐπαισθητή.

Ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε καὶ τὸ πρῶτον χωρίον, μετὰ κεράμων ἐρυθρῶν, εἰς ὃ ἔφθασεν. Ἐν αὐτῷ ἦσαν τὰ ὑφαντήρια καὶ τὰ σχοινοπλοκεῖα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Μαρωκούρ. Καθ' ὅσον δὲ αἱ αἴγειροι τῆς κοιλάδος ἄφενον ἐλευθέραν τὴν θέαν ἢ ἐκάλυπτον αὐτήν, ἔβλεπε τὰ ἐκ σχιστολίθου κωδωνοστάσια τῶν πέριξ χωρίων, ἅτινα ἦσαν τὸ κέντρον τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Βουλφρὰν Παινδαβοάν, καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καπνοδόχας τῶν ἐργαστηρίων, ἄνευ τῆς ἐκ καπνοῦ λοφιᾶς των ἕνεκα τῆς Κυριακῆς.

Ὅτε διῆλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας οἱ κάτοικοι ἐξήρχοντο ἐκ τῆς λειτουργίας· ἀκούουσα δὲ καθ' ὁδὸν τοὺς χωρικοὺς ὁμιλοῦντας κατ' ἰδιαίτερον τρόπον βραδέως καὶ σύροντας τὴν φωνήν, ἐνεθυμήθη ὅτι οὕτω τῇ ὡμίλει ὁ πατήρ της ὅτε ἤθελε νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου εἰς Μαρωκούρ ἱτέαι ἐπισκιάζουσιν ἑκατέρωθεν τὴν ὁδόν, ἥτις περιστρέφεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν τυρφῶνων, ἀναζητοῦσα δίοδον δι' ἑδάφους μὴ ὄντος λίαν ἀσταθοῦς μᾶλλον ἢ τὴν εὐθεῖαν· ὅθεν οἱ πορευόμενοι δι' αὐτῆς ὀλίγων τινῶν μόνον βημάτων διάστημα ἔχουσι ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ὄπισθεν. Οὕτως ἡ Πετρίνα βαδίζουσα, κατέφθασε κορασίδα βραδυποροῦσαν καὶ καταβεβαρημένην ὑπὸ καλαθίου, ὅπερ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ βραχίονός της.

Θαρρήσασα ἐκ τῆς ἐπανελθούσης αὐτῇ πεποιθήσεως ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

«Ἀπ' ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Μαρωκούρ;

— Ναί, ὅλο ἴσα.

— Ὦ! ὅλο ἴσα, εἶπεν ἡ Πετρίνα μειδιῶσα· χαρὰ 'ς τὸ ἴσα!

— Ἐγὼ παγαίνω 'ς τὸ Μαρωκούρ, ἀνίσως καὶ θές, πᾶμε μαζί.

— Μετὰ χαρᾶς, ἂν θέλῃς νὰ σε βοηθήσω νὰ σηκώσωμε μαζὶ τὸ καλάθι σου.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ δὲ θέλω; Εἶνε ἀσήκωτο.»

Ταῦτα λέγουσα ἀπέθηκεν αὐτὸ κατὰ γῆς, ἐκφωνοῦσα οὖφ! ἐξ ἀνακουφίσεως.

«Ἀπὸ τὸ Μαρωκοὺρ εἶσαι; ἠρώτησε.

— Ὄχι· καὶ σύ;

— Ἀμὴ πῶς; εἶμαι μέσα ἀπὸ τὸ Μαρωκούρ.

— Σ' τὰ ἐργοστάσια ἐργάζεσαι;

— Ἀμὴ πῶς; ὁπὼς ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα. Δουλεύω 'ς τῆς καννετιέρες.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτά;

— Μπᾶ! δὲν τῆς ξέρεις τῆς καννετιέρες, τὰ πουλοάρια; Γιὰ ἰδές! καὶ ποῦθ' ἔρχεσαι τὸ μαθές;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Δέν τῆς ξέρουνε τῆς καννετιέρες 'ς τὸ Παρίσι; Παράξενο κὴ αὐτό! Ἐπὶ τέλους, εἶνε μηχανὲς που ἑτοιμάζουνε τὸ γνέμας γιὰ νὰ 'μπῇ 'ς τῆς σαΐτες.

— Καὶ εἶνε καλὸν τὸ ἡμερομίσθιον;

— Τὸ 'μεροκάματο; μισὸ φράγκο.

— Εἶνε δύσκολα;

— Ὄχι καὶ πολύ· ἀλλὰ πρέπει νἄχῃς τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ νὰ μὴ χάφτῃς μυῖγες. Μπᾶς καὶ θὲς νὰ χωθῇς καὶ σὺ ἐκεῖ μέσα;

— Μάλιστα· ἂν με θέλουν!

— Ἀμὴ πῶς; σὲ θέλουν καὶ σε καλοθέλουν· ὅλον τὸν κόσμο παίρνουνε· ἀμ' ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, ποῦ 'θελ' εὕρουνε τῆς ἑφτὰ χιλιάδες ἀργάτες που δουλεύουνε 'ς τἀργαστήρια. Αὔριο τὸ πρωΐ 'ς τῆς ἕξη νὰ παρουσιασθῆς 'ς τὰ καγκελλα τοῦ ἐργοστασίου. Αἴ, εἴπαμε πολλὰ καὶ σώνει· νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἀργήσω.

Ἔλαβον τὴν λαβὴν τοῦ καλαθίου ἡ μὲν ἔνθεν, ἡ δὲ ἔνθεν, καὶ ἐξεκίνησαν βαδίζουσαι κατὰ βῆμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο εὐνοϊκωτάτη νὰ μαθῇ ἡ Πετρίνα ὅ,τι τῇ συνέφερε· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ ἐλευθέρως τὴν κορασίδα, ὤφειλον αἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς τὰ γίνωνται τεχνηέντως, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἁπλῶς καὶ τυχαίως ἐφλυάρει, ὤφειλε νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τι ἀπροκαλύπτως, ὥστε νὰ μαντεύσῃ τις τὸν σκοπόν της.

«Εἶσαι γεννημένη 'ς τὸ Μαρωκούρ;

— Ἀμὴ πῶς; εἶμαι 'ντόπια ἐγώ, καὶ ἡ μάννα μου ἤτανε. Ὁ πατέρας μου ἤτανε ἀπὸ ἄλλο χωριό.

— Δέν τους ἔχεις τοὺς γονεῖς σου;

— Ὄχι, εἶμαι μαζὶ μὲ τὴν κυρούλα μου. Ἔχει ἕνα ποτοπωλεῖο καὶ ἕνα παντοπωλεῖο, ἡ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Ἀ! ἡ κυρὰ Φραγκίσκα!

— Τὴ γνωρίζεις;

— Ὄχι... εἶπα ἄ! ἡ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Γιατί τὴν γνωρίζουν ἐδῶ 'ς τὴ χώρα ὅλοι ἀπὸ τὸ ποτοπωλεῖό της καὶ ἔπειτα ἐπειδὴ ἦταν ἡ παραμάνα τοῦ κύριου Ἐδμόντου Παινταβοάν, ὅσοι θέλουν νὰ ζητήσουν τίποτα ἀπὸ τὸν κύριο Βουλουφρὰ Παινταβοάν, ἔρχονται 'ς αὐτήν.

— Καὶ κατορθώνει ὁ τι ἐπιθυμοῦν;

— Πότε ναί, πότε ὄχι· δὲν εἶνε πάντα εὔκολος ὁ κύριος Βουλουφράν.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἦτον παραμάνα τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου, διατί δὲν πηγαίνει εἰς αὐτόν;

— Σ' τὸν κύριον Ἐδμόντον! Ἐκεῖνος ἔφυγε ἀπὸ 'δῶ πρὶν ἐγὼ γεννηθῶ καὶ δέν τον ξαναεῖδαν ποτέ. Ἐμάλωσε μὲ τὸν πατέρα του γιὰ κάποιες ὑπόθεσες ὅτι ἐπῆγε 'ς τὴν Ἰνδία γιὰ ν' ἀγοράσῃ τ' ζούτα.... Ἂν δὲν 'ξέρῃς τί πράγμα εἶνε ἡ καννετιέρα δὲν θὰ τὴν 'ξέρεις τ' ζούτα.

— Εἶνε χόρτον;

— Καννάβι, μεγάλο καννάβι· αὐτὸ γίνεται 'ς τῆς Ἰνδίες καὶ τὸ γνέθουν τὸ 'φαίνουν καὶ τὸ βάφουν 'ς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μαρωκούρ. Αὐτὸ τὸ καννάβι τον ἐπλούτισε τὸν κύριον Βουλουφράν. Σ' τὴν ἀρχὴ αὐτὸς ἔφερνε μὲ τὸ ἀμαξάκι του τὸ γνέμας 'ς τὰ σπίτια τῶν χωριανῶν καὶ ἔπαιρνε ὀπίσω τὸ πανί που ἔκαναν αὐτοὶ 'ς τὰ σπίτια των, 'ς τοὺς ἀργαλειούς των. Σ' τὸ λέω αὐτὸ γιατί δὲν τὸ ἔχει κρυφὸ καὶ αὐτός».

Καὶ διέκοπη:

«Θέλεις ν' ἀλλάξωμε χέρι;

— Ἂν θέλῃς, ... πῶς σε λένε;

— Τριανταφυλλιά.

— Ἂν θέλῃς, Τριανταφυλλιά μου.

— Καὶ σένα πῶς σε λένε;»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὴν ἀληθὲς ὄνομά της, καὶ εἶπε τυχαίως ἕν ὄνομα:

«Χρυσούλα.

— Ἂς ἀλλάξωμε τὸ λοιπὸν τὰ χέρια, Χρυσούλα μου.»

Ὅτε δὲ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐπανέλαβον τὴν ἔρρυθμον πορείαν των, ἡ Πετρίνα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τρυφερὸν ζήτημα.

«Μοῦ ἔλεγες ὅτι ὁ κύριος Ἐδμόνδος ἔφυγε μαλλωμένος μὲ τὸν πατέρα του.

— Καὶ ὅταν ἐπῆγε 'ς τὴν Ἰνδίαν ἐμάλλωσαν ἀκόμη περισσότερο, ἐπειδὴ ἡ κύριος Ἐδμόντος ἐπῆρε γυναῖκα ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κύριος Βουλουφρὰν ἤθελε νὰ του δώσῃ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ μεγαλήτερη οἰκογένεια ὅλης τῆς ἐπαρχίας μας· καὶ γι' αὐτὸ τὸ γάμο ὁ κύριος Βουλουφρὰν ἔχτισε γιὰ νὰ καθίσῃ ὁ γυιός του καὶ ἡ νύφη του τὸν πύργο τοῦτο κ' ἐξώδεψε ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων. Ἀλλὰ ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲν ἔστρεξε νὰ τὴ χωρίσῃ τὴ γυναῖκά του ἐκείνη καὶ νὰ πάρῃ τούτην ἐδῶ τὴν κοπέλλα καὶ ἐμάλλωσαν τελειωτικά, τόσο που τώρα κανεὶς δὲν εἰξέρει ἂν ζῇ ὁ κύριος Ἐδμόντος ἢ ἂν 'κέθανε. Ἄλλοι λένε ἔτσι, ἄλλοι λένε ἔτσι· ἀλλὰ κανεὶς δὲ εἰξέρει τίποτα, ἐπειδὴ ἔχουνε νὰ μάθουν γι' αὐτὸν χρόνια καὶ χρόνια... Ξέρω 'γώ, ἔτσι λένε, γιατί ὁ κύριος Βουλουφρὰν δὲ λέει σὲ κανένα τίποτα καὶ οἱ ἀνηψιοί του καὶ αὐτοὶ δὲ λένε τίποτα.

— Ἔχει ἀνεψιοὺς ὁ κύριος Βουλφράν.

— Τὸν κύριον Θεόδωρον Παινταβοάν, τὸ γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὸν κύριον Καζιμίρο Βρεττονὲ γυιὸ τῆς ἀδελφῆς του, αὐτόν τον ἐπῆρε νὰ τον βοηθάῃ. Ἂν ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲ γυρίσῃ, τὰ πλούτη καὶ ὅλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ κυρίου Βουλουφρὰν θὰ εἶνε δικά τους.

— Περίεργον.

— Καὶ δὲ λὲς ὅτι πως ἂν δὲ γυρίσῃ ὁ κύριος Ἐδμόντος, θὰ ἦταν δυστυχία.

— Διὰ τὸν πατέρα του;

— Καὶ γιὰ ὅλο τὸν τόπο ἐπειδὴ ποιός ξέρει πῶς θὰ πᾶνε μὲ τοὺς ἀνεψιοὺς τὰ ἐργοστάσιά που ἀπ' αὐτὰ ζῇ τόσος κόσμος. Τὰ λένε αὐτὰ ὅλοι. Καὶ τὴν Κυριακὴ που κάθομαι καὶ ὑπηρετῶ 'ς τὸ μαγαζί μας ἀκούω χίλιω λογιῶ τέτοιες ὁμιλίες.

— Διὰ τοὺς ἀνεψιούς;

— Ναί, καὶ γιὰ τοὺς ἀνηψιοὺς καὶ γιὰ ἄλλους ἀκόμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε δική μας δουλειά.

— Βέβαια.»

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὅτι ἐπιμένει, ἐβάδισεν ἐπί τινα λεπτὰ σιωπῶσα, ὀρθῶς διανοουμένη ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά, ἥτις ἐφαίνετο ἔχουσα τὴν γλῶσσαν εὐκίνητον, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανελάμβανε τὸν λόγον· ὅπερ καὶ ἐγένετο.

«Καὶ οἱ γονεῖς σου θὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ 'ς τὸ Μαρωκούρ; εἶπε.

— Δὲν ἔχω γονεῖς.

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα;

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

— Σὰν καὶ μένα· μὰ ἐγὼ ἔχω τὴν κυρούλα μου, εἶνε καλὴ καὶ θὰ ἦταν ἀκόμα καλλίτερη, ἂν δὲν εἶχε τοὺς θείους μου καὶ τὲς θεῖές μου, καὶ δὲ θέλει νὰ τους κακοκαρδίσῃ· αἰ δὲ μὴ δὲν ἐπήγαινα νὰ δουλεύω 'ς τὸ ἐργοστάσιο, θὰ ἐκαθόμουν 'ς τὸ μαγαζί μας. Δὲν κάνει ὅμως ὅ τι θέλῃ. Τὸ λοιπὸν εἶσαι ὁλομόναχη;

— Ὁλομόναχη.

— Καὶ μόνη σού το 'συλλογίστηκες ἀρθῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι 'ς τὸ Μαρωκούρ;

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἴσως εὕρω ἐργασίαν εἰς τὸ Μαρωκούρ. Καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου καὶ νὰ 'πάγω 'ς τὸν τόπον τῶν συγγενῶν πού μ' ἀπόμειναν, ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὸ Μαρωκούρ, ἀδτι οἱ συγγενεῖς, ἐν ὅσῳ δὲν τους γνωρίζεις δὲν εἰξεύρεις πῶς θά σε δεχθοῦν.

— Ἀλήθεια, ἂν εἶνε καλοὶ συγγενεῖς, εἶνε ὅμως καὶ κακοί.

— Αὐτὸ εἶνε.

— Τὸ λοιπὸν μὴ σὲ μέλῃ καὶ θαύρῃς δουλειὰ 'ς τὰ ἐργοστάσια. Δὲν εἶνε μεγάλο τὸ 'μεροκάματο μισὸ φράγκο, μὰ εἶνε ὅμως καὶ κάτι τι, καὶ ἔπειτα 'μπορεῖ νὰ φτάσῃς νὰ παίρνῃς ὡς δύο καὶ εἴκοσι. Θὰ σε 'ρωτήσω κάτι τι καὶ ἂν θέλῃς μου 'λὲς καὶ ἂν δὲ θέλῃς δέ μου λές. Ἔχεις χρήματα;

— Ὀλίγα.

— Τὸ λοιπὸν ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ καθίσῃς 'ς τῆς κυρὰ Φραγκίσκας, θὰ 'ξοδεύῃς μία καὶ σαράντα τὴ 'βδομάδα πληρώνοντας 'μπροστά.

— Εἰμπορῶ νὰ πληρώσω μίαν καὶ σαράντα.

— Ἐξέρεις, δέ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ 'νοικι πῶς θἄχῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

«Ἐξεκίνησαν βαδίζουσαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ» (Σελ. 98)

μονάχη σου· θὰ εἶστε ἕξη 'ς τὸ ἴδιο· ἐπὶ τέλους θὰ ἔχῃς κρεββάτι, σεντόνια, σκέπασμα· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν τα ἔχουν αὐτά.

— Δέχομαι καὶ σ' εὐχαριστῶ.

— Μόνο τῶν δύο καὶ εἴκοσι τὴν ἑβδομάδα κάθουνται 'ς τῆς κυρούλας μου· ἔχομε ἀκόμα ὅμως 'ς τὸ καινούργιο μας τὸ σπίτι, ὡραῖα δωμάτια γιὰ τοὺς οἰκοτρόφους μας, αὐτοὶ εἶνε ὑπάλληλοι 'ς τὸ ἐργοστάσιο, ὁ κύριος Φαβρῦς μηχανικὸς 'ς τὰ κτίρια, ὁ κύριος Μομπλές, ὁ πρῶτος λογιστής, ὁ κύριος Κλέφτιν ἐπὶ τῆς ξένης ἀλληλογραφίας. Ἂν του μιλήσῃς καμμιὰ φορά, ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ τον 'πῆς καθαρὰ κύριε Κλέφτιν, γιατί εἶνε Ἄγγλος καὶ θυμώνει ἂν τύχῃ καὶ τον 'πῇ κανεὶς Κλέφτι, θαρρεῖ ὅτι πως θέλει νὰ τον βρίσῃ τάχα κλέφτη.

— Θὰ προσέχω· κ' ἔπειτα ἐγὼ εἰξεύρω Ἀγγλικά.

— Ξεύρεις Ἀγγλικὰ σύ;

— Ἡ μητέρα μου ἦτο Ἀγγλίς.

— Ἀ ἔτσι. Μὰ λοιπὸν θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ μιλῇ μαζί σου ὁ κύριος Κλέφτιν, καὶ ἀκόμη περισσότερο ἂν εἴξερες ὅλες τὲς γλῶσσες, γιατί κάθε Κυριακὴ περνᾷ τὴν ὥρα του διαβάζοντας τὸ Πάτερ ἡμῶν 'ς ἕνα βιβλίο που εἶνε τυπωμένο σὲ εἰκοσιπέντε γλῶσσες. Ὅταν το τελειώσῃ, τὸ ξαναρχίζει καὶ ἔπειτα πάλι τὸ ἴδιο ἀπ' ἀρχῆς. Ἔτσι κάνει πάντα κάθε Κυριακή. Καὶ εἶνε καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 90].

— Ὦ, εὐχαριστῶ! εἶπε μειδιῶσα ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἀφ' οὗ κατέπιε σταγόνας τινάς.

— Ἔχει εὐγνώμονα καρδίαν, εἶπεν ὁ Λεβουκᾶς. Αἴ! σεῖς, γρήγορα 'ς τὴ δουλειά, ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἐργάτας· οὗτοι δὲ ἔδραμον εἰς τὸ ἔργον των καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦ φελλοῦ ἐπροχώρει ταχέως.

— Καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης; εἶπεν ὁ Λεβουκᾶς· δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμε ἔτσι.

Ὁ Βρουνᾶς νεύσας εἰς τέσσαρας ἐργάτας διέταξεν αὐτοὺς νὰ κόψωσι τέσσαρας μεγάλους κλάδους δρυὸς καὶ νὰ κατασκευάσωσι πρόχειρον φορεῖον ἐπ' αὐτοῦ ἔθεσαν τὸ σῶμα τῆς μαύρης καὶ κατεκάλυψαν αὐτὸ διὰ πολλῶν φύλλων.

Εἰς ἄκραν τινὰ τοῦ δάσους ἐσκάφη λάκκος, εἰς ὃν κατετέθη ὁ νεκρὸς ἐκείνης, ἥτις εἶχε καταβασανίσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν δυστυχῆ Μυάναν. Τότε ὁ Φιλήτωρ Λεβουκᾶς εἶπε: «Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν!» ὁ Καναδὴς ἐξέβαλε θρηνώδη ὀλακήν, εἰς αὐτὴν δὲ ἀπήντησεν ὁ βραχνὸς κρωγμὸς τοῦ σ ι γ κ ο ύ ν, τὸ ὁποῖον κατεσκόπευε πρὸ πολλοῦ τὸ πτῶμα ἀλλὰ ματαίως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

— Καὶ τώρα, μικρά μου, εἶπεν ὁ κ. Λεβουκᾶς, θωπεύσας τὴν Μυάναν, τώρα εἶσαι μαζί μου.

Ἡ μικρὰ μαύρη, δειλὴ ὡς ὅλα τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα μόνον κτυπήματα καὶ βάσανα ἐγνώρισαν εἰς τὸν βίον των, ἐξεπλάγη κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὴν θωπείαν ἐκείνην, ἔπειτα δὲ ἠσθάνθη δυσπιστίαν.

Βιαίως ὠπισθοχώρησεν ἓν βῆμα, ἀλλ' ἔστη ἀναποφάσιστος βλέπουσα τὸ πρόσωπον τοῦ ὁμιλοῦντος πρὸς αὐτὴν ἀνθρώπου νὰ ἐκφράζῃ ἀγαθότητα. Ἠσχύνθη διὰ τὴν πρώτην αὐτῆς κίνησιν.

— Μὲ φοβεῖσαι λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ πωματοποιός.

— Ὦ, ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ πλησιάσασα πρὸς τὸν Φιλήτορα· μὰ μὲ ἔδερναν ὡς σήμερα τόσο πολύ που φοβοῦμαι.

— Καὶ ποιός σ' ἔδερνε;

— Ἡ γρηᾶ που ἔπνιξε ὁ Καναδῆς.

— Ποιὸς Καναδῆς;

— Ὁ σκύλος, ὁ φίλος μου, ὁ μόνος φίλος που ἔχω εἰς τὸν κόσμο· καὶ ἔφερε

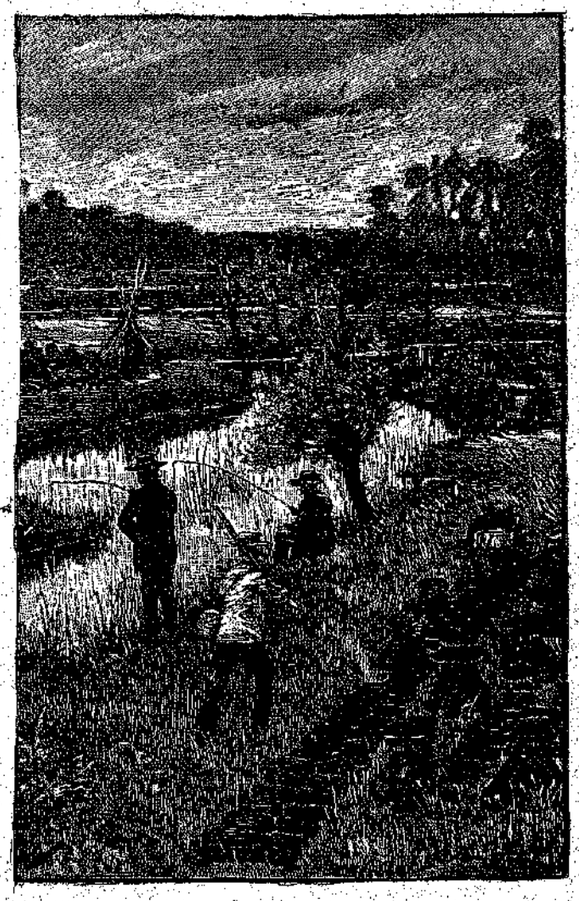

«Ἐφαίνοντο καθ' ἕκαστον βῆμα ἄνθρωποι ἁλιεύοντες» (Σελ. 97, στ. γ'.)

θωπευτικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τριχώματος τοῦ ζῴου.

Ὁ Καναδῆς, ὡς νὰ ἐνόει τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἔλειχε μὲ ἀγάπην τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς του φίλης.

— Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς σου; ἠρώτησεν ὁ πωματοποιός.

— Πέθαναν· ἡ γρηὰ ἦταν γειτόνισσά μας καὶ μ' ἐπῆρε μαζί της· τὴν ἔλεγα θεία μου, μὰ δὲν ἦτανε· εἶχε τόση κακία μαζί μου! χωρὶς τὸν Καναδῆ που τραβοῦσε μαζί μου τ' ἀμάξι καὶ μου ἐκρατοῦσε ζέστη ὁλόν τὸν χειμῶνα, θὰ εἶχα πεθάνει, καιρὸ τώρα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ τί ὑπέφερε τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι! ἐψιθύρισεν ὁ πωματοποιός.

Ἔπειτα δὲ ἐξέσπασε διὰ μιᾶς.

— Τρομάρα τους! Ἔχουν πολλὰ τὰ παιδιὰ 'ς τὸν τόπο τοῦτον καὶ τὰ σκορποῦν ἔτσι ἀσυλλόγιστα. Δὲν μοιάζουν ἐμένα τὸν ἄτυχο. Ἐγὼ ἕνα κοριτσάκι μόνον ἀπέκτησα καὶ αὐτό μου τὸ 'πῆρε πίσω ὁ Θεός, δόξα νἄχῃ τὸνομά του.

— Πολὺ ἐνδιαφέρεσαι δι' αὐτὴν τὴν ἀραπούλαν, εἶπεν ὁ κ. Βρουνᾶς μὲ εἰρωνείαν.

— Ἀραπούλα· ἀνέκραξεν ὁ πωματοποιός· τάχα γιατὶ δὲν ἔχει ἄσπρο τὸ δέρμα της ἔχομε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τὴν βασανίζωμεν; Παράξενα πράγματα γίνονται ἐδῶ πέρα, κύριε Βρουνᾶ. Σ' ἐμᾶς, οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς που θὰ ἐκακομεταχειρίζοντο ἔτσι ἕνα παιδί θὰ πήγαιναν 'στὸ πλημμελειοδικεῖο..

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι . . .

Ὁ πωματοποιὸς δεικνύων τοὺς αἱμοσταγεῖς πόδας τῆς Μυάνας, προσέθηκε:

— Γιὰ ἰδὲ τὰ καϊμένα αὐτὰ τὰ ποδαράκια. Τί θἄλεγες νὰ ἦτανε ἔτσι τὰ δικά σου;...

Ὁ Βρουνᾶς ἀνεκάγχασε ζωηρῶς· τείνας δὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸν πωματοποιὸν τῷ εἶπε·

— Εἶσαι λαμπρὸς ἄνθρωπος· ἀλλὰ διὰ νὰ σου ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶνε κάνεις ἄσπλαγχνος καὶ ἄκαρδος, σοῦ δίδω αὐτὸ τὸ μικρὸ σάκκο· ἔχει μέσα ἰατρικὰ διὰ πρόχειρον θεραπείαν· πάρε ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ἰατρεύσῃ τὰς πληγὰς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβες ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.

Ὁ Φιλήτωρ ἀνοίξας τὸν σάκκον ἐξέβαλε διάλυσιν φανικοῦ ὀξέος, κατέβρεξε δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐπιδέσμους καὶ προσέδεσεν αὐτοὺς στερεῶς εἰς τοὺς πόδας τῆς Μυάνας.

— Τώρα, εἶπεν εἰς τὴν κόρην δένων τοὺς ἐπιδέσμους, νὰ μου εἰπῆς πῶς εὑρέθης μόνη εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο, κοντὰ εἰς τὴν κεθαμένη γραῖα.

Ἡ Μυάνα ἠμερωθεῖσα καθ' ὁλοκληρίαν πλέον διηγήθη εἰς τὸν πωματοποιὸν ὅσα ἐν μέρει γνωρίζομεν.

Ὅτε ἐκ τῆς μεγάλης κοπώσεως οὐδὲ βῆμα πλέον ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, ἡ γραῖα τὴν μετέφερεν ἐντὸς τοῦ ἁμαξίου. Ἐκεῖ δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰποκοιμηθῇ. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ δάσους ὅπου ἡ μαύρη ἔμελλε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, ὤθησε βιαίως τὴν μικρὰν ἐκτὸς τοῦ ἁμαξίου καὶ τὴν ἐκτύπα ἀνηλεῶς διὰ τῆς μάστιγος. Ὁ Καναδῆς βλέπων τί ὑπέφερεν ἡ μικρά του φίλη, ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν της καὶ ἐφορμήσας κατὰ τῆς μαύρης τὴν ἐστραγγάλισε.

Ὁ Λεβουκᾶς ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων τῆς μικρᾶς μαύρης· καὶ ἄλλοτε μὲν οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξήρχοντο ἐκτὸς τῶν κογχῶν των παραδόξως περιστρεφόμενοι, ἄλλοτε δὲ εἰσήρχοντο ἐντός, ὁπότε αἱ τραχεῖαι ὀφρύες αὐτοῦ προεῖχον ἀπειλητικῶς.

— Καὶ τώρα, εἶπε, τί θὰ γίνῃς;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ποῖος θὰ σε θρέψῃ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Εἶσαι μικρὰ ἀκόμη δι' ἐργασίαν.

Ἡ μικρὰ ἀνέτεινε τὰς χεῖρας μετ' ἐκφράσεως ἐγκαρτερήσεως.

— Ὁ Θεός! ἐψιθύρισε.

— Μοῦ φαίνεταί πως εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Θεός σου καλεῖται Φιλήτωρ Λεβουκᾶς, εἶπε μειδιῶν ὁ πωματοποιός.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κ. Βρουνᾶς, μήπως σκοπεύεις . . .

— Καὶ βέβαια πως σκοπεύω, ἀλλὰ.. βλέπεις, ὑπάρχει ἕνα ἀλλά. . .

— Ὦ!

— Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ ἀλλὰ δὲν εἶνε παῖξε γέλασε.

Ὁ ἀγαθὸς πωματοποιὸς ἔξυνε τὴν κεφαλήν του καὶ ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλης ἀμηχανίας.

— Ὦ, χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ἔξοδο, εἶπεν ὁ Βρουνᾶς, ἐν τούτοις...

— Ἔξοδο! ἀπήντησε ζωηρῶς ἀνορθούμενος ὁ Φιλήτωρ· ζητιάνο μὲ νομίζεις; Ὄχι, δὲν εἶνε τὸ χρῆμα, ἂν καὶ δὲν εἶμαι πλούσιος· δὲν μ' ἐμποδίζει αὐτό, ἀλλά. . . Καὶ ὁ Φιλήτωρ ἤρχισε νὰ ξέῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλήν του μετὰ μεγαλειτέρας ἀμηχανίας.

— Τί εἶνε λοιπόν;

— Μά, ἀφ' οὗ θέλεις νὰ σοῦ τ' πῶ, μάθε το, εἶνε ἡ γυναῖκά μου. Τί φουρτοῦνα θὰ ξεσπάσῃ 'ς τὸ σπίτι μου, ἂν γυρίσω μ' αὐτὴ τὴν πραγμάτεια 'ς τὴ Μασσαλία!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Μυάνα ἄφωνος παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς λόγους καὶ τὰς κινήσεις τοῦ πωματοποιοῦ, ἐννοοῦσα ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο ἐπίσημος καὶ κατ' αὐτὴν ἀπεφασίζετο ἡ τύχη της.

[Ἕπεται σύνεχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μικρὸς Στάθης πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἔχει τὴ σάκκα του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, ἕνα παξιμάδι 'ς τὴ μιὰ τσέπη του κ' ἕνα μῆλο 'ς τὴν ἄλλη.

Πηγαίνει 'ς τὸ σχολεῖο σιγὰ σιγά· φοβεῖται μὴ τιμωρηθῇ.

Ὁ διδάσκαλος εἶπε εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου: — Παιδιά νὰ μελετήσετε καλὰ τὴν ἀριθμητική σας· πρέπει νὰ μάθετε νὰ μετρᾶτε· γελοῦν μὲ ὅσους δὲν ξέρουν νὰ μετροῦν.

— Θὰ μάθωμε τὴν ἀριθμητική μας, εἶπαν τὰ παιδάκια, δὲν θέλομε νὰ γελοῦν μὲ 'μᾶς που δὲν ξέρομε νὰ μετροῦμε.

Καὶ ὅμως ὁ Στάθης δὲν το ἔμαθε τὸ μάθημά του.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ εἶπε νὰ μάθῃ νὰ μετρᾷ ἕως τὰ δέκα· καὶ αὐτὸς ἔμεινε μονάχα 'ς τὸ ἕνα. Πέρα ἀπὸ τὸ ἕνα δὲν ξέρει.

Πηγαίνει σιγὰ σιγὰ καὶ λυπημένος.

Ἐκείνη τὴν ὥρα προβάλλει τρέχοντας καὶ ὁ Παῦλος, ὁ φίλος του ὁ Παῦλος· καὶ αὐτὸς πηγαίνει 'ς τὸ σχολεῖο, βλέπει τὸν Στάθη καὶ τρέχει νὰ τὸν φθάσῃ.

Ὁ Στάθης βάζει τὸ δάκτυλό του 'ς τὸ στῆθός του, ἔπειτα δείχνει τὸν Παῦλο καὶ λέγει·

— Ὁ Στάθης ἕνα παιδί, ὁ Παῦλος δύο· εἴμεθα δύο.

Καὶ παίρνει θάρρος· ἀνοίγει τὰ ποδάκια του καὶ πηγαίνει γρηγορώτερα. Δὲν εἶνε πλειὰ 'ς τὸ ἕνα· τὸ ἐπήδησε καὶ ἔρθασε 'ς τὸ δύο.

Αὐτὰ συλλογίζεται ὅταν νὰ σου καὶ φαίνεται ὁ Γιάννης.

— Καλημέρα, Γιάννη.

— Καλημέρα, Στάθη.

Καὶ μπαίνει κι' αὐτὸς 'ς τὴν ἀράδα.

Τότε λέγει ὁ Στάθης μὲ τὸν νοῦ του:

— Ὁ Στάθης ἕνα παιδί, ὁ Παῦλος δύο, ὁ Γιάννης τρία· ἕνα, δύο, τρία.

[Ἕπεται συνέχεια]

Ο ΚΥΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ῥωσσικὸν διήγημα)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 78]

— Ὁ Θεὸς νὰ σας εὐλογήσῃ, καλοί μου ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ πρίγκηψ σφίγγων ζωηρῶς εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῶν δύο γηραιῶν. Μοῦ φαίνεται ὅτι σε γνωρίζω, καλέ μου γέρον, προσέθηκε προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ πάππου· δὲν εἶσαι ὁ Οὔγας, ἀριθμὸς 39 τοῦ λόχου μου;

— Στρατηγέ μου! ἀπεκρίθη ὁ πάππος ἀνεγνωρίσας τὴν φωνήν.

— Σήμερα εἶμαι στρατηγός, ἄλλοτε ὅμως ἤμην λοχαγός σου· εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· σ' εὑρίσκω ἐπὶ τέλους! Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν πλέον ὅτι μ' ἔσωσες τὴν ζωήν, ὅτι μ' ἐφορτώθης εἰς τοὺς ὤμους σου πληγωμένον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐν ᾧ ἐκινδύνευα νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν; Ἂν σύ το ἐλησμόνησες, ἐγὼ ὅμως το ἐνθυμοῦμαι. Ἀφ' ὅτου ἔγινε εἰρήνη δὲν ἤκουσα τίποτε περὶ σοῦ· σὲ ἐζήτησα παντοῦ, ἐπὶ τέλους ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανες. Τώρα ποῦ σε εὗρον ἔσο ἥσυχος· δὲν θὰ σου λείψῃ πλέον τίποτε, οὔτε εἰς τὴν γυναῖκά σου, οὔτε εἰς τὸ μικρό σου ἐγγονάκι, τὸ καλὸ παιδάκι.

Ταῦτα λέγων ἔλαβε τὸν Ματῆν (ὅστις εἰσῆλθε κατόπιν τοῦ ξένου) εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ τόσην ὁρμὴν ὥστε ὁ γουνωτὸς σκοῦφος ἔπεσε κάτω καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τοῦ παιδίου.

— Ἄφησέ με! ἄφησέ με! ἐφώναζεν ὁ Ματῆς μὴ ἐννοῶν τί συμβαίνει καὶ παλαίων μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Ἔρριψες τὸ σκοῦφο μου καὶ θὰ μαλώσῃ ὁ παππούς.

— Μπᾶ! μπᾶ! Ματῆ! 'ντροπή σου! ἔλεγεν ἡ μάμμη προσπαθοῦσα νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὸ παιδίον καὶ προσκλίνουσα πρὸ τοῦ πρίγκηπος· δὲν ἐντρέπεσαι νὰ 'μελῆς ἔτσι εἰς τὸν Ὑψηλότατον;

— Δὲν εἰξεύρει τί λέγει· εἶνε παιδί, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖσα εἰς τὸν διοικητήν. Τὸ καϊμένο· δὲν εἶνε συνηθισμένο νὰ βλέπῃ κόσμο!

— Θὰ δώσω εἰς τὸν παππού σου ἕνα σκοῦφον ὡραιότερον, εἶπεν ὁ διοικητὴς εἰς τὸ παιδίον, καὶ δὲν θὰ σε μαλώσῃ ἂν χαλάσῃ αὐτός. — Μὴ σε μέλῃ, καλή μου γυναῖκα· ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ τὰ ζωηρὰ παιδιά· τὸ ἐγγονάκι σου μ' ἀρέσει πολύ·

— Ἄκουσε, Ματῆ, θέλεις νὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν στρατιώτης σὰν τὸ παππού σου;

— Ὁ παππούς εἶπε πως θὰ γίνω σὰν μεγαλώσω, καὶ ἀφ' οὗ το εἶπε ὁ παππούς . . .

— Καλά· εἶμαι βέβαιος πως δὲν θὰ σου λείψῃ τὸ θάρρος.

— Ἐγώ θὰ ἔχω θάρρος, σὰν φορῶ παντελόνι· ὅποιος ἔχει παντελόνι ἔχει καὶ θάρρος, ὅποιος φορεῖ ὅμως φούστα...

Ἡ μάμμη ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Διοικητὴν τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις ἐκεῖναι.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν οὗτος ἀφ' οὗ ἐγέλασε διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ, θὰ φροντίσω νὰ ἔχῃς πάντοτε παντελόνια. — Εἶναι δυνατός, μικρέ μου;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τὸ παιδίον ἥρπασε ἕνα δάκτυλον τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸν ἔθλιψε δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του.

— Καλά, καλά, εἶπεν οὗτος μειδιῶν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι δυνατὸς καὶ θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης, θά σε βάλω εἰς ἕνα σχολεῖον ὅπου θὰ φορέσῃς ἓν ὡραῖον φόρεμα σὰν αὐτὸ καὶ ἕνα σπαθὶ σὰν αὐτό, ὀλίγο ὅμως μικρότερο 'ς τὴν ἀρχήν, καὶ ὅπου θὰ μάθῃς νὰ γίνῃς καλὸς ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος σου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως θά σε πάρω μαζί μου καὶ θὰ τρώγῃς κάθε ἡμέρα λευκὸ ψωμὶ καὶ ὅταν εἶσαι φρόνιμος καὶ γλυκίσματα καὶ ζαχαρωτά. Σ' ἀρέσει;

— Καὶ θἄχω κ' ἕνα ἄλογο νὰ το καβαλλικεύω;

— Βέβαια.

Ὁ Ματῆς ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σκεπτικός· τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ ξένου μετέβαινεν εἰς τὸν πάππον του ἀπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὴν μάμμην του καὶ ἀπὸ τῆς μάμμης του ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ξένον.

Ἐπὶ τέλους ὥρμησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πάππου του.

— Θέλω νὰ μείνω μὲ τὸν πάππο μου καὶ μὲ τὴ μάμμη μου, ἀν εφώνησε.

— Μά, παιδί μου, εἶπεν ὁ γέρων πάππος, σὰν μείνῃς μαζί μας, θὰ τρώγῃς πάντοτε ξηρὸ ψωμὶ καὶ παστόφαρα. Δὲν ἀκοῦς τί σου λέγει ὁ πρίγκιψ; θὰ ἔχῃς τόσα πράγματα, θὰ ἔχῃς καὶ ἄλογο...

— Θὰ μείνω μὲ τὸν παπποῦ καὶ μὲ τὴν μάμμην, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον τρίβον τοὺς ὀφθαλμούς του, τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἦσαν ἕτοιμα νὰ πέσωσι.

— Εἶσαι καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ διοικητὴς μὲ συγκίνησιν θωπεύων τὰς στρογγυλὰς παρειὰς τοῦ Ματῆ. Μεῖνε μὲ τὸν πάππον σου καὶ μὲ τὴν μάμμην σου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' ὅλους σας. Ἀργότερα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ πατρίς θά σε χρειασθῇ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶσαι ἕτοιμος νὰ θυσιασθῇς δι' αὐτήν. Ἕως τότε μεῖνε μὲ τοὺς ἰδικούς σου· θὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει:

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἦσῃ ἐπὶ τῆς γῆς».

— Αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε εἰς τὸ βιβλίο κου διαβάζει κάθε κυριακὴ ἡ μάμμη, εἶπεν ὁ Ματῆς.

— Ναί, καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τυπωμένο εἰς ὅλας τὰς καρδίας!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμύθι]

Ἤτανε μιὰ φορὰ ἕνας βασιλιᾶς ποὺ εἴξευρε ὡς καὶ τὴν γλῶσσα ποὺ μιλοῦν τὰ ζῶα. Θέλετε νὰ σας τῷ καὶ τὸ πῶς ἀπόκτησε αὐτὴ τὴ μάθησι;

Μίαν ἡμέρα μιὰ γρηούλα τοῦφερε ἕνα ψάρι καὶ του εἶπε πως σὰν το φάγῃ θὰ κοῦνῃ τί λὲν ἀνάμεσό τους ὅλα τὰ ζωντανὰ τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πετούμενα κι' ὅσα ζοῦν καὶ κολυμβοῦν καὶ σέρνονται 'ς τὴ στερηὰ ἢ 'ς τὰ βάθη τῆς θάλασσας.

Ὁ βασιλιᾶς ἔδωκε τὸ ψάρι 'ς τὸ μάγειρά του καὶ του εἶπε πως ἂν το ἀγγίσῃ θά του πάρῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἰρῆς, ὁ ἱππο κόμος τοῦ βασιλιᾶ ἀπόρησε γιατὶ νὰ δώσῃ ὁ βασιλιᾶς τέτοια διαταγή, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐπήγαινε τὸ φαγητὸ 'ς τὸν ἀφέντη του ἐπῆρε μιὰ σταλιὰ γιὰ νὰ ἰδῇ τί γεῦσι ἔχει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε γύρω του ἕνα ψιθυρισμό.

— Ἔχω ἐλπίδα πως θὰ μείνῃ καὶ γιὰ 'μᾶς, πῶς θὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς!

Ὁ Ἰρῆς ἐγύρισε δεξιὰ καὶ ζερβὰ τὰ μάτια, μὰ δὲν εἶδε παρὰ μερικὲς μῦγες ποὺ πετοῦσαν δῶθε κεῖθε.

Περνῶντας τὴν αὐλὴ ἄκουσε πλειὸ δυνατὲς φωνὲς νὰ λέγουν:

— Ποῦ πᾶτε; ποῦ πᾶτε;

— Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι. Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι.

Ὁ Ἰρῆς ἐκύτταξε κοιὸς μιλοῦσε ἔτσι καὶ εἶδε κάμποσες χῆνες.

— Ὦ! ὦ! εἶπε μέσα του· νὰ θαμαρτουργὸ ψάρι μιὰ φορά· κ' ἐπῆρε ἄλλη μιὰ βουκιά, ὕστερα ἐπῆγε τὸ φαγεῖ 'ς τὸ βασιλιᾶ, καὶ αὐτὸς τῶφαγε ὅλο καὶ δὲν ἄφησε τίποτα.

— Σέλωσέ μου τἄλογό μου, εἶπε σὲ λίγο 'ς τὸν Ἰρῆ· καὶ νἄρθῃς καὶ σὺ μαζί μου.

Ὁ Ἰρῆς ἐσέλλωσε τἄλογο τοῦ βασιλιᾶ, κ' ἐπήγαινε καβάλλα κι' αὐτὸς κατόπι του· μὰ 'ς τὸ δρόμο, περνῶντας σιμὰ ἀπὸ ἕνα πράσινο, φουντωμένο λιβάδι, τἄλογό του ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ.

— Ἀ, ἔχω μιὰ διάθεσι, ποῦ μου ἔρχεται νἀνέβω νὰ πηδήξω ἀπὸ τὸ βουνὸ ποὺ βλέπεις ἐκεῖ ἀπάνω.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκαμα, ἀποκρίθηκε τὸ ἄλογο τοῦ βασιλιᾶ, μὰ ἔχω 'ς τὴ ῥάχι μου ἕνα γέρο καὶ θὰ πέσῃ νὰ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του.

— Μπᾶ! καὶ τί μ' αὐτό! πάρε ἕνα καβαλλάρη πλειὸ νειό.

Ὁ Ἰρῆς ἀκούοντας τὴν συνομιλία αὐτὴ δὲν 'μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια· ὁ βασιλιᾶς γύρισε τότε καὶ τον ἐρώτησε γιατὶ γελᾶει.

— Ἀ! δὲν εἶνε τίποτε, πολυχρονεμένε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰρῆς.

Ὁ βασιλιᾶς ὅμως ἐκατάλαβέ πως ἔνοιωσε τί εἶπαν τὰ δυὸ ἄλογα, κι' ἀποφάσισε νὰ τον στείλῃ σὲ τόπο μακρυὰ κι' ἀγύριστο, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ κι' ἄλλος μέσα 'ς τὸ παλάτι του, ὅσα εἴξευρε αὐτός.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε δυὸ πουλιὰ ποὺ μαλώνανε γιὰ τρεῖς χρυσὲς τρίχες ποὺ κρατοῦσανε 'ς τὸ στόμα τους.

— Δός μού τες, ἔλεγε τὸ ἕνα, δικές μου εἶνε!

— Ὄχι, ἔλεγε τὸ ἄλλο· ἐγὼ τες εἶδα τὴν ὥρα ποῦ χτενιζόταν ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

Ὁ βασιλιᾶς ἐγύρισε τότε καὶ λέγει τοῦ Ἰρῆ.

— Παράκουσες τὴν προσταγή μου, εἶδα πως ἔνοιωσες τί εἶπαν τἄλογα. Ἔπρεπε νὰ σου πάρω τὸ κεφάλι· μὰ ἂς εἶνε· σοῦ χαρίζω τὴ ζωή· θέλω μονάχα νὰ πᾷς ναὕρῃς τὴ βασιλοπούλα ποὺ εἶχε αὐτὲς τὲς τρίχες καὶ νὰ μού την φέρῃς νὰ την πάρω γυναῖκα μου.

Δὲν ἤτανε εὔκολο τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλιᾶ, μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰρῆς; μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς; Πῆρε λοιπὸν τὰ 'μάτια του 'κι' ἐπῆγε ναὕρῃ τὴ βασιλοπούλα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά.

Περνῶντας μέσα ἀπὸ ἕνα δάσος ἔφθασε σὲ μιὰ μεριὰ ποῦ βοσκὸς περαστικὸς εἶχεν ἀνάψῃ φωτιά. . . . . Ἐκεῖ σιμὰ ἤτανε μιὰ μυρμηγκοφωλιά· μερικὲς σπίθες ἔπεσαν ἀπάνωθέ της καὶ τὰ καίμενα τὰ μυρμήγκια, κατατρομαγμένα ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω, κουβαλῶντας τ' αὐγά τους γιὰ νὰ μήν τα χαλάσουν αἱ φλόγες.

— Βοήθα μας, βοήθα μας, εἶπαν 'ς τὸν Ἰρῆ, βοήθα μας· γιατὶ χανόμεθα· θὰ καοῦμε ὅλοι, ὡς καὶ τὰ μικρά μας ποῦνε μὲς 'ς ταῦγά.

Ὁ Ἰρῆς κατέβηκε ἀπ' τἄλογό του κ' ἔσβυσε τὴ φωτιά.

— Σὰ βρεθῇς κάμμιὰ φορὰ σὲ ἀνάγκη, τοῦ εἶπαν τὰ μυρμήγκια, συλλογίσου μας· θἄρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του κ' ἔφθασε κοντὰ 'ς ἕνα μεγάλο πεῦκο. Σ' τὴ κορυφή του ἤτανε μιὰ κορακοφωλιά, καὶ χάμου, 'ς τὴ γῆ, δυὸ κορακάκια καὶ φώναζαν:

— Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μας μᾶς ἄφησαν ἔρημα. Πεινᾶμε καὶ δὲν μποροῦμε ἀκόμα νὰ πετάξωμε. Βοήθα μας, βοήθα μας νὰ φᾶμε, γιατὶ θὰ πεθάνουμε.

Ὁ Ἰρῆς ξεπέζεψε, καὶ χωρὶς νὰ τὴ πολυσυλλογισθῇ ἔσφαξε τἄλογό του γιὰ νὰ δώσῃ νὰ φᾶν τὰ ὀρφανὰ πουλιά.

— Σὰν ἔρθῃς σὲ ἀνάγκη καμμιὰ φορά, τοῦ εἶπαν, νὰ μας συλλογισθῇς· θἄρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς ἐξακολούθησε μὲ τὰ κόδια τώρα τὸ δρόμο του. Ἔφθασε 'ς τὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ εἶδε δύο ψαράδες ποὺ μαλώνανε· εἴχανε πιάσῃ ἕνα μεγάλο ψάρι κι' ὁ καθένας τῶθελε δικό του.

Ὁ ἕνας ἔλεγε: — Μὲ τὸ δίχτυ μου πιάστηκε· δικό μου εἶνε.

— Τί θἄκανε τὸ δίχτυ σου χωρὶς τὴ βάρκα μου; ἔλεγε ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ θά σας συμβιβάσω, εἶπεν ὁ Ἰρῆς· πουλῆστέ μου τὸ ψάρι· καὶ ὅ,τι σᾶς δώσω μοιρασθῆτέ το.

Ὁ Ἰρῆς ἔδωκε 'ς τοὺς ψαράδες ὅλα τὰ χρήματά κού του εἶχε δώσῃ ὁ βασιλιᾶς γιὰ τὸ ταξεῖδι του, ἐπῆρε τὸ ψάρι καὶ τῶρριξε 'ς τὴ θάλασσα. Μὰ αὐτὸ ξαναφάνηκε πάλι πάνω 'ς τὸ νερὸ καὶ εἶπε:

— Σὰν βρεθῇς σὲ ἀνάγκη, συλλογίσου με, θἄρθω νὰ σε βοηθήσω.

— Ποῦ πᾶς; ῥωτήσανε οἱ ψαράδες τὸ παλληκάρι πού τους φάνηκε τόσο καλόβολο.

— Πάγω νὰ γυρέψω μιὰ βασιλοπούλα γιὰ τὸ βασιλιᾶ τὸν ἀφέντη μου. Ἔχει χρυσᾶ μαλλιά, μὰ δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται.

— Νὰ σού το ποῦμε 'μεῖς, εἶπαν οἱ ψαράδες. Κάθεται 'ς ἕνα νησὶ 'ς τὰ μέσα τῆς θάλασσας. Σὰν θέλῃς, γιὰ τὸ καλό πού μας ἔκανες, σὲ πᾶμε ἐμεῖς, μὰ ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ διαλέξῃς αὐτήν που ζητᾷ ὁ ἀφέντης σου, γιατὶ ἐτοῦτος ὁ βασιλιᾶς ἔχει δώδεκα κόρες, μονάχη ὅμως ἡ μιὰ εἶνε χρυσομαλλοῦσα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΜΠΟΜΠ ΤΟΜΠ ΡΟΜΠ

Ἦσαν τρεῖς καὶ ἔζων εὐτυχισμένοι εἰς τὰ παράλια τοῦ Οὐδσονείου ὅρμου, ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ, τρεῖς, ὁ πατὴρ καὶ οἱ δύο υἱοί του. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκυνηγοῦντο κάμνοντες βουτιές, ἄλλοτε ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας, καὶ ἔβλεπον μὲ ἡμίκλειστα ὄμματα τὰ κύματα τὰ ὁποῖα ἔφθανον μέχρις αὐτῶν.

Ἦσαν τρεῖς φῶκαι χωρὶς φροντίδας, χωρὶς πόθους, χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἡ ζωὴ των ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ διαῤῥεύσῃ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ἐρήμων σκοπέλων ἢ τῶν ἀμμωδῶν σύρτεων ὅπου ἐγεννήθησαν.

Οἱ φίλοι των, οἱ λάροι καὶ αἱ θαλάσσιαι χελιδόνες ἤρχοντο συχνάκις καὶ ἐφλυάρουν μαζί των, καὶ ταις ἔφερον εἰδήσεις, τὰς ὁποίας συνέλεγον ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ναυτῶν, ὅτε ἐπέτων καὶ ἐκάθηντο ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν πλοίων.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ ἐκοιμῶντο ἡσύχως συνελήφθησαν ἐξαφνα ὑπὸ ναυτῶν καὶ μετεφέρθησαν ἐπὶ πλοίου τινός. Ὦ! ποία ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐλευθέρας ἕως τότε ζωῆς των, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, καὶ τῆς ἀθλίας φυλακίσεως εἰς κάδον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Νὰ μὴ ἦτο τοὐλάχιστον οὗτος σκεπασμένος μὲ σανίδας! Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἐφοβοῦντο μήπως αἱ τρεῖς φῶκαι διὰ πηδημάτων ῥιφθῶσιν ὑπεράνω τοῦ παραπέτου εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφρόντισαν νὰ κλείσωσι τὸν κάδον, καὶ ἀφῆκαν μόνον ὀλίγας ὀπὰς διὰ ναναπνέωσιν οἱ φιλακισμένοι των.

Ἔπρεπε νὰ ἠκούετε πῶς ἐκτύπων τὸν κάδον μὲ τὴν οὐράν των καὶ πῶς ἐπάφλαζε τὸ ὕδωρ ταραττόμενον ὑπὸ τῶν τριῶν δυστυχῶν. Ἀλλ' ἡ αἰχμαλωσία αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολύ.

Τὸ πλοῖον προσωρμίσθη εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκεῖ δὲ ἀμερικανός τις ἐπιχειρηματίας, ὅστις πολλάκις περιῆλθε τὸν κόσμον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ λαμπρὸν ἱπποδρόμιον, ἠγόρασε τὰς τρεῖς φώκας, διὰ νὰ τας ἀναθρέψῃ.

Ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀνατροφή των ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν παρημελημένη. Ὁ πατὴρ δὲν εἴξευρε περισσότερα τῶν δύο υἱῶν του· ἀλλ' αἱ φῶκαι εἶνε πολὺ εὐμαθεῖς καὶ ὁ διδάσκαλος πολὺ εὐκόλως τας ἐδίδαξε νὰ λέγωσι «μπαμπᾶ» καὶ «μαμμά.»

Τὰς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κάδου καὶ τας μετέφερεν ὑπὸ εὐρεῖαν σκηνήν· εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἦτο βάθεῖα δεξαμενὴ πλήρης ἁλμυροῦ ὕδατος. Αἱ φῶκαι ἠδύναντο νὰ κάμνουν βουτιές, νὰ κολυμβῶσι, νὰ κυνηγῶσιν ἀλλήλας, καὶ ἔπειτα νὰναπαύωνται ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ δεξαμενὴ ἐκείνη ἦτο μικροσκοπικὸς Οὐδσόνειος ὅρμος.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς πρὸς τὰς φώκας ἀφ' οὗ ἔθηκε πρὸ αὐτῶν κάνιστρον πλῆρες ἰχθύων, εἴσθε καὶ αἱ τρεῖς αἱ περισσότερον χαριτωμέναι φῶκαι τοῦ κόσμου, καὶ θὰ κερδίσετε μαζί μου περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδας φράγκα! Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ σας δώσω ὀνόματα. Σὺ ὁ κατέρας θὰ ὀνομάζεσαι Μπόμπ, καὶ σεῖς οἱ δύο Τόμπ καὶ Ῥόμπ. Δι' ἐμὲ θὰ ἠκούσατε βέβαια νὰ γίνεται λόγος πρὶν ἔλθετε μαζί μου. Εἶμαι ὁ Τὶμ-Τομ-Τζὶμ-Τζὰμ-Σίμσον, ὁ ἐπισημότερος καθηγητὴς τῶν ζῴων, ἀπ' ὅσους εὑρίσκονται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἑπομένως χωρὶς περιαυτολογίαν, ὅλου τοῦ κόσμου. Κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἰδικήν μου ἱκανότητα νὰ διδάξῃ ἕνα γάϊδαρον ἢ ἕνα πίθηκον, ἢ ἕνα ἐλέφαντα, ἢ ἕνα ψύλλον, μίαν τίγριν, ἢ ἕνα πρόβατον . . . Θὰ ἰδῆτε· δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε διόλου μαζί μου, καὶ θὰ γίνῃ λόγος διὰ σᾶς εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ κύριος Τὶμ-Τομ-Τζὶμ-Τζὰμ δὲν ἐψεύδετο. Μετὰ ἓξ μόλις μῆνας ὁ Μπόμπ, ὁ Τόμπ καὶ ὁ Ῥόμπ, εἴξευρον νὰ ῥίπτωσι καὶ τὰς ἓξ σφαίρας ἑνὸς ῥεβόλβερ, καὶ ἀπετέλουν καὶ οἱ τρεῖς των μελῳδικὴν συναυλίαν. Ὁ πατὴρ ἔπαιζε τύμπανον, οἱ δὲ δύο υἱοί του κιθάραν.

Ἡ δόξα των ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὁπότε ἐν Μαγεντίᾳ τῆς Γερμανίας, ὁ Μπόμπ, ὁ Ῥόμπ καὶ ὁ Τόμπ, παρουσιάσθησαν καπνίζοντες πίπαν μὲ σοβαρότητα πραγματικῶς γερμανικήν.

Ὁ Τὶμ-Τὸμ ἀφ' οὗ περιέφερε τὰς φώκας του εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἠθέλησε νὰ φέρῃ αὐτὰς καὶ εἰς τὰς παραλίας ὅπου ἐγεννήθησαν.

Ἡμέραν τινὰ ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου, ἐξηπλωμέναι ἡσύχως εἰς τὸν κάδον των, ὅστις ἀφέθη ἀνοικτός. Ἡ ἀνατροφὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ἡ γνῶσις τοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησαν, ἔπεισαν τὸν Τὶμ-Τὸμ-Τζὶμ-Τζὰμ ὅτι αἱ τρεῖς φῶκαι δὲν θὰ ἐφαντάζοντο νὰ δραπετεύσωσιν.

Φεῦ! ἠπατᾶτο!

Μπλούμ! Ὁ Μπόμπ, ὁ παίζων τόσον ὡραῖα τὸ τύμπανον καὶ καπνίζων τὴν πίπαν καὶ ῥίπτων τὸ ῥεβόλβερ, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μπλούμ! . . . Μπλούμ! Οἱ δύο νοήμονες υἱοί του ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των, αἱ δὲ τρεῖς φῶκαι ἐκολύμβων μετὰ χαρᾶς, μετ' ἀγαλλιάσεως, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὅρμου καὶ οὔτε τὸν Τὶμ-Τὸμ ἐσυλλογίζοντο πλέον, οὔτε τὴν εὐρωπαϊκὴν φήμην των.

Ὅτε ὁ δυστυχὴς καθηγητὴς τῶν ζῴων ἦλθεν ἀνύποπτος νὰ ἴδῃ τὰς φώκας εὗρε κενὸν τὸν κάδον! . . . . . Ὁ Τὶμ-Τὸμ ἔγινε μανιώδης ἐξ ὀργῆς καὶ ἀπέτεινεν εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου δριμυτάτας ὕβρεις. Ἀλλ' ὁ Μπόμπ, ὁ Ῥόμπ καὶ ὁ Τόμπ ἐκολύμβων ἐν ἀσφαλείᾳ, καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ λουτρόν των, τὸ ὁποῖον τους ἐζωογόνει μετὰ τόσα ἔτη, τὰ ὁποῖα διῆλθον ἐντὸς τοῦ στενοῦ ὡς φυλακὴ κάδου.

Τί ἀπέγιναν; Εὐφυεῖς, πεπαιδευμένοι ὅπως ἦσαν, θὰ μετέδοσαν βεβαίως εἰς τὰς ὁμοφύλους των τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὁ δυστυχὴς Τὶμ-Τὸμ Τζὶμ-Τζάμ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀναγινώσκετε τὰς γραμμὰς ταύτας, ἴσως ὅλαι αἱ φῶκαι τοῦ Οὐδσονείου ὅρμον ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἴσως καπνίζουν ὅλαι πίπας, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν συμβουλεύω διόλου τοὺς ἀγαπητοὺς μικροὺς φίλους μου νὰ τας μιμηθῶσι.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὰ καημένε Γιάννη, δὲν κατώρθωσες καὶ σὺ νὰ εἰπῇς ποτὲ δύο λέξεις μάθημα· ὅταν σε βγάζω, πάντα σκύπτεις τὸ κεφάλι καὶ μένεις ἄφωνος.

— Ἀπὸ 'σέβας, κύριε Καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωϊοπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Σ' εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας, *Τὲ τῆς Σελήνης*, διὰ τὴν τόσην σου ἀγάπην καὶ τὴν σταθερότητα τῶν πεποιθήσεών σου. Τὸ διατί δὲν βάζω πατριωτικὰ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ το ἐννοήσῃς. Διότι θὰ ἀπηγορεύετο ἡ εἰς τὴν Τουρκίαν εἴσοδός μου· ὄχι δὲ μόνον χιλιάδων δραχμῶν ζημία θὰ ἐπήρχετο, (καὶ νὰ εἴξευρες ποίαν φοβερὰν ζημίαν ὑπέστην πρό τινων ἐτῶν), ἀλλὰ καὶ τόσοι Ἑλληνόπαιδες ἐκεῖ θὰ ἐστεροῦντο τὴν ἀγαπητήν των «Διάπλασιν», ἴσως δὲ καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ ἐκδίδεται ἡ «Διάπλασις».

Ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου*, ἔχει γοργότητα καὶ χάριν· καὶ τὴν ἐκδρομήν σας εἰς τὸ Ἀλκαζάρ ἔξω τῆς Λαρίσσης περιγράφεις συντόμως ἀλλ' ἀρκετὰ καλά. Λοιπὸν τόσον πολὺ σ' ἀρέσουν αἱ περιπέτειαι!

Ἄχ, αὐτὴ ἡ Γεωγραφία, *Γ. Δ. Λασκαράκη*, ποῦ δὲν σ' ἀφίνει νὰ μου γράψῃς! Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἤθελα νὰ μου γράφῃς ἐὰν εἶχα τὴν ὑποψίαν ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον παρημέλησες ἐξ αἰτίας μου· οὔτε σὺ βέβαια τὸ κάμνεις. Νέα εἴδη Πνευματικῶν ἀσκήσεων, δύνανται νὰ στέλλουν οἱ φίλοι μου· φθάνει νὰ εἶνε καλὰ καὶ νὰ ἐγκριθοῦν.

Ὁ ἐνθουσιασμός διὰ τὸ «ἐν Οἰκογενείᾳ» εἶνε γενικός, *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*. Ἔχει κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Προσεχῶς λοιπὸν γράψε μου περισσότερα.

Πολὺ μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Νηρηὶς τοῦ Εὐξείνου*, καὶ πολὺ ἐχάρην διότι ἤρχισες νὰ μου γράφῃς. Ἡ ἐπιστολή σου δὲν εἶνε ἄσχημος, ἀλλὰ γράφε μου συχνὰ διὰ νὰ ἐξασκηθῇς καὶ νὰ γράφῃς ἀκόμη καλλίτερα.

Κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, *Ἀρθοῦρε Κοὲρ*, διότι μοῦ φαίνεσαι καλὸ παιδί.

Ἡ κρίσις σου περὶ τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσες, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστόκλες*, συμφωνεῖ καὶ μὲ τὴν ἰδικήν μου. Ὀρθὰ ἔκρινες ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον.

Τὸ *Ρόδον τῆς Ἄνδρου* μοὶ γράφει ἐμμέτρως αὐτὴν τὴν φοράν· οἱ στίχοι δὲν εἶνε βεβαίως τέλειοι, ἀλλ' εἶνε ἀθίαστοι. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ὀλίγον.

Βεβαίως εἶσαι φίλη μου ἀρίστη, *Λευκὴ Βιολέττα*.

Αἱ φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου, *Ἐλικωνιὰς Παρθένος*, ὁμοιάζουν μὲ τὰ *μορμυρίζοντα ὕδατα* περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφει καὶ τὰ ὁποῖα τέρπουν ὡς βαυκάλημα γλυκύ.

Πολὺ ἐχάρην διότι ἀνέρρωσες, ἐντελῶς *Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν* καὶ ἐπανεῖδες πάλιν τοὺς φίλους σου.

Ὡραία ἦτο ἡ ἐκδρομή σας εἰς Καισαριανήν, *Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ*. Καὶ εἶνε ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου σας.

Τώρα λοιπὸν κοῦ ἔγινες καλά. *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν*, ἐλπίζω ὅτι τὰ μου γράφῃς τακτικά.

Συχνότερα καὶ περισσότερα γράφε μου, *Ἄνθος Χαρίτων*.

Πολὺ καλὸ παιδάκι φαίνεται καὶ ὁ *Ἕκτωρ Σ. Δεσύλλα*· μανθάνει τόσα πράγματα· εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ὅμως εἶνε ἀκόμη ὀπίσω· τὸ εὗρω τὸ γράφει μὲ ψιλήν· τὸ εἶμαι τὸ γράφει εἶμε· ἀλλ' αὐτὰ θὰ διορθωθοῦν μὲ τὴν ἐπιμέλειαν.

Προσοχὴ νὰ μὴ σας πατήσῃ τὸ ἄλογον μὲ τὸ ὁποῖον ἔρχεται ὁ φίλος μου. *Μικρὸς Ἱππεύς* εἶνε μόνον ὀκτὼ ἐτῶν· ἀλλὰ διὰ νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι ἀπέκτησα τόσον καλὴν φίλην ὡς σέ, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*. Γράφε μου συχνά.

Μὲ ἀρέσει καὶ πολὺ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου*· τὸ γράψιμόν σου μαρτυρεῖ ἕνα μικρὸ χεράκι ποὺ δὲν ἔμαθε ἀκόμη καλὰ καλὰ νὰ κυβερνᾷ τὴν πέννα.

Μὴν ἀπελπίζεσαι δά πως δὲν ξεύρεις πολλὰ γράμματα. Εἶσαι τόσον μικρὸς κ' ἔχεις τόσον καιρὸν ἐμπρός σου!

Καὶ τόσα πού μου γράφεις μὲ φθάνουν, *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*· φθάνει πού με θυμήθηκες. Οὐκ' ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Νύμφη τῆς Ἀθόδου*, διὰ τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά σου καὶ διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐννοεῖς νὰ τα ἐκδηλώσῃς.

Πολὺ καλά, *Τόξον τοῦ Φοίβου*, δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ἰδεῶδές σου, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ ἰδικόν μου.

Σὲ συγχαίρω, *Φάων*, διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν οἰκογένειάν σου.

Καλά, *Πουλὶ τοῦ Πίνδου*, ὅταν ξεμουδιάσῃς ἀπὸ τὴν πολλὴν μελέτην, δηλαδὴ μετὰ τὰς ἐξετάσεις, τότε νὰ μου κελαδῇς συχνότερα καὶ περισσότερον.

Σοῦ στέλλω τὸ *βραβεῖον*, *Ζωηρὲ Νεβρέ*, καὶ εἰπὲ εἰς τὸ *Λευκὸν Περιστεράκι* ὅτι περιμένω προσεχῶς περισσότερα.

Τὸ ζητηθὲν φύλλον τὸ ἔλαβες βεβαίως, *Ἔσπερε*, διότι σοῦ τὸ ἔστειλα.

Νὰ ἐξακολουθῇς νὰ στέλλῃς λύσεις, *Λιονοσκεπῆ Πάρνων*. Μεταξὺ αὐτῶν θὰ εἶνε βεβαια καὶ ἀνεπιτυχεῖς. Καὶ μ' αὐτὸ τί;

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου, *Ι. Μ. Χρηστίδη*.

Μὴν ἀνησυχῇς χωρὶς αἰτίαν. Καλὴ εἶνε ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐπαμεινώνδα Θηβαῖε*.

Ἐκ βάθους καρδίας εἰς ὅλους σας περατικά, *Τορπίλλη*.

Τοὺς ἔχεις ὅλους τοὺς τόμους λοιπὸν τῆς «Διαπλάσεως», *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*, ἀφ' οὗ τόσον σοῦ ἀρέσουν καὶ δὲν παύσεις νὰ τους διαβάζῃς;

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα τῶν χειμερινῶν ἐξετάσεων, *Μιμητὰ τῶν Ὀρέων*. Μήπως δὲν εἶνε εἰς πεζὸν λόγον αἱ πλεῖσται τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἃς δημοσιεύω;

Διόλου δὲν παρῆλθεν ἀπαρατήρητος ἡ σιωπή σου, *Εὐτυχὴς Θνητή*. Φίλησέ μου τὸν *Παχὺν Τοῖχον* διὰ τὴν *διάκρισίν* του· εἶχε νὰ μὴ μοῦ γράψῃ αὐτὴν τὴν φοράν διὰ νὰ μου μείνῃ καιρὸς νὰ γράψω καὶ εἰς ἄλλους, καθὼς λέγει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Μαΐου ἑ. ἔ.

282. Στοιχειόγριφος.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς ἄλφα πόλις τοῦ Κίρηνικοῦ μεταστρέπεται εἰς πόλιν γείτονα τοῦ Δημοκοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοκοσίου.

285. Αἴνιγμα.

Εἶμαι πρᾶγμα τε καὶ τρέχω χωρὶς πόδας καὶ πτερά·
Παύω ὑπαρξίν νὰ ἔχω, ἅμα λείψουν τὰ νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νοροβίτου

284. Μωσαϊκόν.

Τῆς γῆς ἤμην κρῶτος ἄναξ,
Στὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν
Ἄρκτον τε καὶ μεσημβρίαν
Τὰ στοιχεῖα μου πρὸς λύσιν
Ζήτει χωρὶς ἀπορίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου

285. Σταυρός.

Διὰ νῶν γραμμάτων ΑΛΜΝΟΟΠΡΣΤΥΩ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος θεοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ βασιλέως τῆς Ρώμης ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

286. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων καταλλήλως μετατεθειμένων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ πέντε λέξεων ὧν ἡ πρώτη πρόθεσις.

ΑΔΑΑΕΕΗΘΙΠΚΚΝΝΡΣΥΧ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατώτου

287-290. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Πάφος, ῥύπος, πόρος, νόμος.

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἑλληνικὴν νῆσον, τὰ δὲ τελικὰ πόλιν Ἑλληνικήν.

1, Θεά. 2, Γυνή Ἰουδαία 3, Πλανήτης. 4, Ἄνθος. 5, Πτηνόν. 6, Μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίου.

292. Φωνηεντόλεπον.

Νθρπ—λλ—χλπτν—στ—τ—σγν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτροφήτου Ὑφηλέντου

293. Γρῖφος.

α
α α

Η, Ν / Η ζ' — Ε / Λ κ' — α ΓΗ α Ν

α α
α

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

160. Ἀλέκτωρ, Ἕκτωρ.—**161.** Αἶμος, Δίνος. — **162.** Τῆνος, Ῥῆνος. — **163.** Ἄξιος, Ἀξιός.—**164.** Τὸ μυστικόν.—

165	**166**
Δ	Λ
ΔΗΡ	ΛΕΙ
ΑΜΜΟΣ	ΣΑΜΟΣ
ΔΗΜΑΔΗΣ	ΞΕΝΟΦΩΝ
ΡΟΔΟΣ	ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ
ΣΗΣ	ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΝ
Σ	ΚΑΡΥΟΚΑΤΑΚΤΗΣ

167. ΜΗΛΕΝ ΑΓΑΝ (Μικρός, ἡμέρα, δίκαις, ἔσω, νέος, ἀλήθεια, γυνή, ἀρχή, νόσος).—**168 — 172.** 1, Αἰσσαβών. 2, Βρυξέλλαι. 3, Βουδαπέστη. 4, Ἰάσσιον. 5, Στοκχόλμη.—**173—174.** 1, Κῦρος, Κύρος. κόρος. ὄρος, ὄνος, τόνος, Τῆνος, Ῥῆνος. 2, Ἄρης, Ἄρτης, Ἄρκος, Ἄργος, ἀργός, ἀργῆς, ὁρμῆς, ὀρτῆς, Ἑρμῆς.—**175—179.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ξ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι βλάξ, ῥύαξ, κόλαξ, νοῦς, λεῖος.

180 Ἔχε τοὺς πόδας σου ζεστοὺς
τὴν κεφαλήν σου κρύαν,
τὸν στόμαχόν σου ἐλαφρόν,
ἰατροῦ δὲν ἔχεις χρείαν.

181. ΑΛΠΕΙΣ (1, Ἄραχθος, 2. Λευκάς, 3. Πεύκη. 4, Ἐκάθη, 5, Ἰκτῖνος. 6, Σαπφώ).—**182.** ΠΑΜΙΣΟΣ, ΑΝΑΤΟΛΗ, ΠΑΡΑΛΟΣ (1, ΠΑΠπος. 2. ΑΝΑΦΗ. 3, ΜΑΡία. 4, ΓΤΑλία. 5, ΣΟΛων. 6, ΟΛΟς, ΣΗ Σ).—**183.** Μὴ λησμόνει τοὺς εὐεργέτας σου.—**184.** Μ[illegible] ἔσω ἀπρόσκοπτος.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.